

[konkretnie art. 3 algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) *Moniteur belge* du 21 septembre 1977, p. 11425) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 lipca 1990 r. przez art. 72 wet van 22 december 1989 houdende fiscale bepalingen (ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. dotyczącej przepisów skargowych, Belgisch Staatsblad z dnia 29 grudnia 1989 r., s. 21141),

czy też państwa członkowskie muszą w wykonaniu art. 217 ust. 2 kc określić w przepisach wewnętrznych szczegółowe zasady księgowania, o których mowa w art. 217 ust. 1 kc, tak aby dłużnik mógł sprawdzić, czy organy celne rzeczywiście dokonały tego zaksięgowania?

2) Czy art. 217 ust. 2 kc należy interpretować w ten sposób, że jeżeli ustawodawstwo krajowe ogranicza się do przewidzenia:

— że do celów stosowania tego ustawodawstwa krajowego przez „zaksięgowanie” rozumie się „wpisanie do rejestru lub zaewidencjonowanie w inny równoważny sposób kwoty należności odpowiadającej długowi celnemu” [konkretnie art. 1,6° algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (ustawy ogólnej w sprawie ceł i akcyz, której przepisy koordynuje rozporządzenie królewskie z dnia 18 lipca 1977 r., Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (ustawę z dnia 6 lipca 1978 r. w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 1994 r. przez art. 1,4° wet tot wijziging van de algemene wet inzake (ustawy zmieniającej ustawę ogólną w sprawie ceł i akcyz, Belgisch Staatsblad z dnia 30 grudnia 1993 r., s. 29031)]

oraz

— że przepisy dotyczące księgowania i warunków płatności kwot należności wynikających z długu celnego są określone w rozporządzeniach Wspólnot Europejskich [konkretnie art. 3 algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij het koninklijk besluit van 18 juli 1977 (Belgisch Staatsblad z dnia 21 września 1977 r., s. 11425), potwierdzonej przez wet van 6 juli 1978 inzake douane en accijnzen (Belgisch Staatsblad z dnia 12 sierpnia 1978 r., s. 9013) *Moniteur belge* du 21 septembre 1977, p. 11425) i zastąpionej ze skutkiem od dnia 1 lipca 1990 r. przez art. 72 wet van 22 december 1989 houdende fiscale bepalingen (ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. dotyczącej przepisów skargowych, Belgisch Staatsblad z dnia 29 grudnia 1989 r., s. 21141),

organy celne mogą podnosić, że fakt wpisania przez nie kwoty należności do formularza 1552 B, wprowadzenia do bazy danych długów PLDA⁽¹⁾ tudzież zaewidencjo-

nowanie przez te organy w inny sposób kwoty należności stanowi zaksięgowanie w rozumieniu art. 217 ust. 1 kc?

3) W przypadku gdyby wpisanie przez organy celne kwoty należności do formularza 1552 B mogło stanowić zaksięgowanie w rozumieniu art. 217 ust. 1 kc, czy art. 217 kc należy rozumieć w ten sposób, że wpisanie do formularza 1552 B dokładnej kwoty należności wynikających z długu celnego stanowi zaksięgowanie w rozumieniu art. 217 ust. 1 kc?

⁽¹⁾ „Paperless Douane en Accijnzen” (elektroniczna baza danych dotycząca ceł i akcyz).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 10 maja 2011 r. w sprawie T-187/10 Emram przeciwko OHIM, wniesione w dniu 6 lipca 2011 r. przez Maurica Emrama

(Sprawa C-354/11 P)

(2011/C 282/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maurice Emram (przedstawiciel: adwokat M. Benavi)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Guccio Gucci Spa

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim wyrok ten oddala skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 lutego 2010 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej na podstawie art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości,

— obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Sądem i Trybunałem oraz obciążenie spółki Guccio Gucci kosztami postępowania przed OHIM i Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ oraz na naruszenie art. 17 rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾.

W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że Sąd stwierdził, iż zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd nie biorąc pod uwagę wszystkich istotnych elementów niniejszej sprawy, w szczególności nieużywania wcześniejszych znaków na rynku, uwzględnienia charakteru odróżniającego wcześniejszych znaków, rzeczywistej obecności na rynku innych towarów tego samego rodzaju, noszących różne oznaczenia „G” i znaczenia przywiązywanego do tego rodzaju oznaczeń celem identyfikacji oznaczenia handlowego przez właściwy krąg odbiorców. Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dokonał błędnej oceny podobieństwa kolidujących znaków, która wynika z wypaczenia okoliczności stanu faktycznego, niewłaściwej oceny charakteru odróżniającego i dominującego wcześniejszych znaków oraz błędnej oceny charakteru przedmiotowych towarów.

Po drugie wnosząca odwołanie podnosi błędne zastosowanie orzecznictwa Sądu w zakresie, w jakim Sąd nie wziął pod uwagę wcześniejszych decyzji organów krajowych, naruszając art. 17 ww. rozporządzenia nr 207/2009.

W końcu wnosząca odwołanie podnosi naruszenie zasady równego traktowania przez Sąd w zakresie, w jakim dokonał on stronniczej oceny podobieństwa znaków, ignorując element słowny zgłoszonego znaku towarowego i porównując znaki w oparciu o nadmiernie szerokie kryteria.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 6 lipca 2011 r. — G. Brouwer przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

(Sprawa C-355/11)

(2011/C 282/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G. Brouwer

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywę 91/629/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wynikające z niej wymogi podstawowe w zakresie zarządzania w rozumieniu art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 ⁽²⁾ mają zastosowanie również do cieląt, które są utrzymywane przez właściciela gospodarstwa rolnego w ramach utrzymywania krów mlecznych?

2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy okoliczność, że w jednym z państw członkowskich dokonano transpozycji wskazanej dyrektywy poprzez przepisy, na mocy których uznano jednak, że wspomniane wymogi mają zastosowanie do tego rodzaju cieląt, stanowi podstawę do uznania zasadności zmniejszenia lub wykluczenia płatności zgodnie z art. 6 rozporządzenia nr 1782/2003 w przypadku niedochowania tych wymogów w owym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 19 listopada 1991 r. ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt (Dz.U. L 340, s. 28).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-360/11)

(2011/C 282/15)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: L. Lozano Palacios, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez zastosowanie obniżonej stawki podatku VAT:

— substancje medyczne zwykle używane i przeznaczone do uzyskania produktów leczniczych zgodnie z postanowieniami art. 91 akapit pierwszy ust. 1 pkt 5 i akapit drugi ust. 1 pkt 3 hiszpańskiej ustawy o podatku VAT;

— produkty medyczne, sprzęt, wyposażenie lub urządzenia, które obiektywnie mogą jedynie służyć zapobieganiu, diagnozie, leczeniu lub łagodzeniu chorób lub dolegliwości u ludzi lub zwierząt, lecz które nie są „zazwyczaj używane do łagodzenia skutków lub leczenia niepełnosprawności, przeznaczone wyłącznie do użytku osobistego przez osoby niepełnosprawne” zgodnie z postanowieniami art. 91 akapit pierwszy ust. 2 hiszpańskiej ustawy o podatku VAT;

— urządzenia i akcesoria, które zasadniczo lub głównie są używane do łagodzenia fizycznych ułomności zwierząt zgodnie z art. 91 akapit pierwszy ust. 1 pkt 6 zdanie pierwsze hiszpańskiej ustawy o podatku VAT;